

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w O.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2004 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 25 maja 2004 r.,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 maja 2004 r., Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. zmienił, w uwzględnieniu apelacji pozwanego – Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w O. – wyrok Sądu Rejonowego w O. w punkcie 1 i oddalił powództwo R. S. o przywrócenie do pracy, odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania, oddalając jego apelację.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją powód i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 52 § 2 k.p. przez błędną wykładnię oraz naruszenie przepisów postępowania co miało istotny wpływ na wynik sprawy – art. 233 §1 k.p.c., wniósł o jego zmianę, a także zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach. Uzasadniając podstawy kasacji, powód stwierdził, że „zasadniczym problemem wymagającym

wyjaśnienia i rozstrzygnięcia jest kwestia, czy pracodawca (...) naruszył ustawowy termin wynikający z art. 52 §2 k.p. czy też nie”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W obecnym stanie prawnym Sąd Najwyższy – stosownie do art. 393 § 1 k.p.c. – może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów, bądź gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 393³ § 1 k.p.c. kasacja powinna zawierać, poza oznaczeniem orzeczenia, od którego jest wniesiona, także przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, a nadto wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia lub zmiany. Wszystkie wymienione elementy kasacji mają charakter bezwzględny (konstrukcyjny), co oznacza, że nie podlegają one uzupełnieniu, a brak któregokolwiek z nich czyni kasację niedopuszczalną. W orzecznictwie kasacyjnym Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że brak bliższego określenia podstawy kasacyjnej oraz jej uzasadnienia stanowi wadę, która uniemożliwia traktowanie pisma jako skargi kasacyjnej i wyklucza jej uzupełnienie (por. np. postanowienie z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 12/96 – OSNAPIUS 1997 nr 10 poz. 173). W ten sam sposób należy traktować nieprzedstawienie w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie co jest jej istotnym elementem, którego brak nie pozwala na ocenę czy w sprawie występują przesłanki ustawowe dla poddania kasacji rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00 – OSNC 2001 nr 3 poz. 51 oraz z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01 – OSNC 2002 nr 2 poz. 22). W badanej sprawie nie zostały przedstawione okoliczności, o jakich mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie ulega bowiem wątpliwości, że powód nie przytoczył okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania, powtarzając w formie pytań przepisy zawarte w podstawie kasacyjnej. Tymczasem, jak trafnie przyjęto w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12

grudnia 2000 r. V CKN 1780/00 (OSNC 2001 nr 3 poz. 52), odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., nie stanowi spełnienia obowiązku określonego w art. 393 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, gdy kasacja nieprzedstawiając okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, dotknięta jest nieusuwalną wadą, należało orzec jak w postanowieniu po myśli art. 393⁷ § 2 k.p.c.